

PLNÁ PRÁZDNOTA

Jan **TURNEBER**

PLNÁ PRÁZDNOTA

Jan Turneber

TZ-*one*

Informace pro uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v žádné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je určeno jen osobě, která ji legálně nabyla, a to v rozsahu stanoveném autorským zákonem.

Jakékoliv neoprávněné užití jako např. kopírování, úpravy, konverze do jiných formátů, prodej, pronájem, půjčování, darování, umístování na servery, sdílení atp. je zakázáno!

Vydání první 2026

© Jan Turneber

Cover © Jan Turneber

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one

ISBN: 978-80-7539-329-6 (ePub)

ISBN: 978-80-7539-330-2 (mobi)

ISBN: 978-80-7539-331-9 (PDF)

Knihu věnuji své rodině,

která mi pomohla pochopit a zvládnout to, co bych sám nikdy nedokázal.

autor

Obsah

Rozhodnutí.....	8
I. Záhady zapsané v nefritu.....	9
Trefa	10
Zablokované kolo	11
U zkoušek	13
Střetnutí.....	16
Bílý drak	18
Zvěrolékař	20
Akademie	23
Rybníkář.....	25
Neviditelný útok	27
Hodní upíři	28
Zjevení	29
Setkání	31
Brána	34
Výlet do hor	36
Dunící zvon.....	38
První lekce	41
Paní Mao	44
Nehoda	48
Podkova	52
Poučení.....	53
Zvláštní dítě	54
Mistr Liu	57
Písečná bouře	58
Jeskyňě s Buddhy.....	62
Matka duchů	64
Slečna Wen.....	66
Návštěva.....	68
Exhibice	70
Svatba.....	73
Cesta do Žlutých hor... ..	75
... a úprk před povodní	77
Barevné kruhy	80
Malované obázky.....	82
Pocit chladu.....	83

Amulet	85
Sbírka	87
Rodiče	88
Starostlivá duše	91
Oprávnění.....	92
Námraza	93
Temný les	96
Modrý drak	97
Léčitelova přednáška	100
Magnetismus	102
Posedlost	103
Klášter Obnovené harmonie	105
Jiné poznání	107
Koleno.....	108
Zvláštní schopnosti	109
Letící vlaštovka.....	111
Černočerná černá	114
Symbol	115
Maovo prozření.....	116
Kóma	119
Setkání se zlem	122
Karty	123
Kniha hříchů	124
Šereda.....	128
Kaligrafie	131
Andělský vodopád	134
Dopis.....	136
Mistr tichého hromu.....	137
Mnich	139
Dveře.....	142
Překvapení	144
Program.....	145
II. Plná prázdnota	147
Návod a popis cvičení.....	147
Očista – vypouštění špatné, škodlivé, negativní energie.....	148
Cvik č. 1 Očista srdce	148
Cvik č. 2 Očista těla.....	149

Cvik č. 3 Očista hlavy	149
Nabírání čisté, životadárné energie	150
Cvik č. 4 Držení Měsíce	150
Cvik č. 5 Zářící srdce	151
Cvik č. 6 Plnění nádoby	151
Cvik č. 7 Buddhův dar	152
Cvik č. 8 Hra s vodou	152
Cvik č. 9 Objektů tří hvězd	153
Závěrečný cvik - Kosmická pečeť	153

Stalo se to kdysi dávno v Říši středu.

*

Ale děje se to i nyní. A zde.

Rozhodnutí

Po obvyklých ranních rituálech a snídani si Wang Li udělal jasmínový čaj a odnesl si jej do pracovny.

Hlavou mu vířily otázky, které mu v poslední době kladli jeho žáci. Už nešlo o běžné dotazy – bylo v nich cosi hlubšího. Co jim odpovědět? Jaké tajemství odkrýt a které si ponechat pro sebe?

Z druhé zásuvky na levé straně stolu vyndal oválný valoun ohlazeného nefritu, který se mu vešel akorát do dlaně. Začal si s ním pohrávat. Hladit jej, převracet, nastavovat proti světlu, vnímat jeho příjemnou hladkou strukturu, postupné zahřívání, jak nefrit přebíral teplotu jeho dlaně. Wang se od něj nemohl odtrhnout. Fascinoval jej nejen jeho tvar, ale i jemná zelenkavá barva. Ta vynikala zejména tehdy, když jím pronikalo světlo a zdůrazňovalo několik drobných, ale efektně působících vad v průsvitném materiálu valounu. Ty sice narušily jeho dokonalost - ale zároveň vyzdvihly a podtrhly jeho krásu.

Po chvíli nefrit odložil zpět do zásuvky, kde působil jako těžítka na čistých listech papíru. Ty přebíraly jeho jemnou a čistou energii.

Z horní zásuvky vzal psací potřeby a rozložil je na stole. Při popíjení čaje začal vzpomínat na svá setkání s tajemnem.

Vůbec netušil, jak dlouho mu trvalo, než se probral ze zadumání a automaticky sáhl pod nefritový valoun pro čistý list papíru...

Tak začaly vznikat tyto zápisky.

I.

Záhady
zapsané v nefritu

Trefa

Wang Li vyrůstal s rodiči a starší sestrou Wang Ťing v malém městě Wej-nan, ležícím asi den cesty od Čchang-anu, hlavního města říše.

Jeho dětství bylo, stejně jako u většiny dětí, které mají trochu štěstí. Bezstarostné. I když dospělí v rodině museli občas řešit menší či větší problémy, vždy se snažili, aby se děti dotkly co nejméně. A ty si ve víru her a dovádění jejich starostí většinou ani nevšimly.

Ke svým sedmým narozeninám dostal Wang mezi jinými dárky i jeden, který ho překvapil a s nímž si zpočátku nevěděl rady. Jeho maminka si vzpomněla na své vlastní dětství a oblíbenou hračku – drobný kožený váček naplněný fazolemi. Pevně zašitý tak, aby obsah nevypadl. Vznikla tak malá, ale odolná koule. Wang ji zvědavě převracel v ruce a zkoumal ji se smíšenými pocity. K čemu to vlastně je?

Maminka si jeho rozpaků všimla a zavolala ho k sobě. Se šibalským úsměvem si vzala kouli zpět a bez varování ji hodila směrem k tatínkovi. Ten ji pohotově chytil a vrátil jí ji zpět. Následovala rychlá výměna mezi rodiči a nakonec maminka hodila kouli i Wangovi. Napoprvé ji nechytíl. Ale když se k nim přidala i sestra a všichni si začali hrát, brzy se z nesmělých pokusů staly obratné pohyby. Kouli chytal i jen jednou rukou, házel ji zpět, a nakonec se z ní stala jeho oblíbená hračka. Spolu s kamarády i sestrou si s ní užili spoustu zábavy – nejen že ji házeli, ale také se snažili jeden druhého zasáhnout.

Jednoho dne si jejich dovádění na plácku všiml Sie Cai, syn majitele obchodu s látkami. Byl starší a na hru s koulí pohlížel s despektem. Když se koule skutálela k jeho nohám, rozhodl se přidat. Ukázalo se však, že na rozdíl od mladších chlapců nemá pro hru cit. „Takoví mrňousi, a jde jim to líp než mně,“ pomyslel si rozladěně.

Když se ale kluci začali navzájem trefovat, Sie Cai byl velice obratný. Začal ostatní provokovat: „Nikdo mě netrefí!“ A skutečně se mu zatím dařilo vyhnout všem hodům.

„Ani ty mě netrefíš!“ vytahoval se, když se koule dostala do rukou Wangovi. Tomu to nedalo. Sie Cai stál daleko a myslel si, že je v bezpečí. Ale Wang si ho přeměřil s přivřenýma očima. Zaměřil se na cíl, napráhl - a hodil.

Koule zasáhla Sie Caie přímo do prsou.

„Au! Jak jsi to udělal?“ vykřikl překvapeně.

Wang jen pokrčil rameny. Sám nevěděl. Jen vnímal zvláštní pocit soustředění, propojení mezi rukou a cílem. Možná i něco víc, co v tu chvíli nedokázal popsat.

Uběhlo několik let. Byl teplý, suchý podzim. Wang se s přáteli vydal za město. Na polích se hemžily myši - přemnožily se díky příznivému počasí. Kluci se je snažili trefit kameny, ale rychlé hlodavce nebylo snadné zasáhnout. Wang chvíli sledoval jejich snažení, pak zvedl kámen. Ustoupil o krok, potěžkal ho v ruce, soustředil se. Hodil. Kámen zasáhl myš, která jen vykvikla a zůstala nehybně ležet. Společníci na něj pohlédli s obdivem, dívky nadšeně tleskaly. Wang se pousmál. Na mysl mu přišla vzpomínka na dávný hod koulí. Uvědomil si, že oba zásahy měly společného víc, než se zdálo.

Později, kdykoli se setkal se situací, kde hrálo roli soustředění, vzpomněl si na tyto okamžiky. Byly prvním náznakem jeho budoucí cesty. Cesty, kde mysl, tělo a duše splynuly v dokonalé harmonii.

Zablokované kolo

Wang Li rostl jako z vody a čím dál raději se toulal po městě. Jeho nejoblíbenějším místem bylo přístaviště u řeky – rušná směsice rybářů, obchodníků, řemeslníků a občas i pochybných existencí. K tomu vůně čerstvé zeleniny, křik prodavačů a šplouchání vody. Ideální místo pro kluka s dobrodružnou duší.

Jednoho dne si Wang všiml, že noční bouře spláchla do zátoky nejen písek, ale i dva docela velké, hladké, pěkně zbarvené kameny. „Ty by se báječně hodily do naší zahrady!“ pomyslel si a už v duchu přemýšlel, kam je doma postaví.

Sebral veškerou odvahu a šel za šéfem písařů. „Mistře, tamhle ty dva kameny vám tu jen překáží. Co kdybych je odvezl?“ navrhl. Statný muž se

na něj s překvapením podíval. Pak se zahleděl na kameny a s šibalskými ohníčky v očích a pobaveným úsměvem odpověděl: „Ty jsi ale pěkný filuta. Víš, že zrovna tyhle kameny jsem si u včerejší bouře objednal, aby mi je sem dopravila? A ty mě teď o ně chceš připravit? Už mám na ně kupce!“

Wang se nenechal vyvést z míry. Už si zvykl na svérázný humor lidí od vody, a tak odpověděl: „Mistře, možná jste zapomněl, že jste je objednal pro mě! Jmenuji se Wang Li a nabízím vám za ně celý měďák.“

Písaři kolem se dali do smíchu. „Celý měďák?“ opáčil šéf. „Neříkal jsi spíš stříbrňák?“

Chvíli se škádlili, ale nakonec muž kývl. Chápal, že kluk má prostě pro kameny slabost. Dospělému by je prodal mnohem dráž, ale tentokrát byl velkorysý.

Wang utíkal domů pro měďák. Z kůlny vytáhl dvojkolák a vrátil se k řece. Zaplatil, ale sám kameny naložit nezvládl. Písaři se nad ním slitovali a dokonce mu pomohli i vytlačit vozík na lepší cestu. Tam už si Li věřil a náklad bez větších problémů vezl.

K domovu zbývalo jen přejet úzký můstek nad rozvodněným potokem.

Zrovna uprostřed můstku se ozvala rána. Kolo se zablokovalo a vozík se ani nehnul. Wang zabral, zatlačil... nic.

Navic zaslechl hlasité vyvolávání.

Blížil se ozbrojený průvod nesoucí nosítka s někým určitě důležitým. Wangovi ztuhla krev v žilách. Jestli bude překážet, nebudou se s ním párat – prostě jeho dvojkolák i s kameny shodí do vody.

To ne!

V panice a z posledních sil znovu zabral - a vozík se pohnul. Táhl a táhl, dokud se konečně nedostal na rozšířenou cestu za můstkem. Průvod prošel. Nikdo si ho ani nevšiml. Wang si oddechl a chtěl pokračovat domů.

Jenže teď už vozíkem ani nehnul. Táhl, tlačil – marně. Dvojkolák jako by vrostl do země. Nakonec mu museli pomoci kamarádi ze sousedství – přeložili kameny na jiný vůz a ten dotáhli až domů.

Večer, když se otec vrátil, vyslechl si synův příběh. Pokýval hlavou a poslal ho za kolářem nechat opravit dvojkolák. Pak spolu dlouho přemýšleli, kam kameny nejlépe umístit.

„Ale jak to, že jsi na mostě vozíkem pohnul a pak už ne?“ zeptal se nakonec otec.

Wang pokrčil rameny. „Nevím... měl jsem obrovský strach a pak to prostě šlo. Ale když už mi nic nehrozilo, tak jsem vozíkem nepohnul ani o píd'. Ať jsem se snažil sebevíc.“

Otec se usmál. „Tohle se stává. V extrémních chvílích dokážou lidé věci, kterým by jindy sami nevěřili.“

Wang si tu větu zapamatoval. A později si ji mnohokrát ověřil na vlastní kůži.

U zkoušek

Wangovi rodiče měli velký zájem o šťastnou a úspěšnou budoucnost svého syna. I když nebyli příliš majetní, dbali na jeho vzdělávání ve všech směrech. Některé disciplíny měl raději a šly mu docela lehce, u jiných se musel více snažit, aby je zvládl. Postupně absolvoval různé zkoušky, označované jako „nižší“.

Ve své práci na okresním úřadu ve Wej-nanu se osvědčil a dokonce se při ní věnoval i studiu a přípravě na zkoušku, která by mu zajistila další kariérní postup. Zanedlouho přišel čas, kdy se měl dostavit před komisí v sídelním městě.

Byl důkladně připraven. Navíc ho předmět zkoušky bavil, a tak si už několik dní před stanoveným termínem byl docela jistý. Jenže nešlo pouze o úspěch před komisí. Poprvé se měl vydat do hlavního města sám. Trochu se toho obával. Dosud tam vždy cestoval s někým zkušeným a světa znalým. Ted' si ale chtěl dokázat, že už doopravdy není malý kluk a domácí mazánek, a tak to vzal jako další zkoušku.

S dostatečnou časovou rezervou a s požehnáním rodičů se vydal na cestu. Ve stanovený den se dostavil spolu s několika desítkami dalších adeptů

ke zkoušce. Po písemné části postoupil s již prořídrou řadou uchazečů k ústnímu přezkoušení. I z něj měl dobrý pocit.

Úředník všechny svolal do velké síně k vyhlášení výsledků. I přes určitou jistotu byl Wang Li, stejně jako všichni ostatní, nervózní. Uspěl? Netrpělivě čekal, až se mezi těmi, kdo zkoušku zvládli, ozve i jeho jméno. A tak se i stalo. Kámen mu spadl ze srdce.

Najednou však zaznělo: „Wang Li a Čche Mengu předstupte!“

Wangovo srdce se málem zastavilo. „Co se to děje?“ v duchu se ptal sám sebe. Předseda zkušební komise potom pokračoval: „Oba jste dosáhli nejlepších výsledků. A získali jste i stejný počet bodů. Ale podle regulí nejlepší může být jen jeden. Vzdá se někdo z vás dobrovolně svého umístění ve prospěch toho druhého?“

Wang Limu tato slova úplně vyrazila dech. „Mohl by být nejlepší! To by byl výsledek!“ Současně si ale uvědomil, že asi bude muset podstoupit další zkoušku, která rozhodne. Jisté riziko neúspěchu zde bylo. Jeho protivník byl určitě také velice dobrý. Takovouto šanci však doposud nikdy neměl. Díky své mírné a neprůbojné povaze by za normální situace ustoupil. Nebyl příznivcem konfrontací a přílišného soutěžení. Tentokrát to však bylo něco jiného. Vnitřně cítil, že se musí postavit této výzvě. Proto bez dlouhého rozmyšlení odpovéděl: „Já, Wang Li, se svého umístění nevzdávám.“ Stejně reagoval i Čche Meng.

„Dobře,“ řekl předseda komise. „Každý z vás dostane jednu dodatečnou otázku a vaše odpovědi rozhodnou.“

Wang Li trochu zalitoval svého rozhodnutí, ale už se nedalo nic dělat. První odpovídal Čche Meng. Mluvil věcně a jistě, komise byla spokojená.

„A teď vy, Wang Li,“ řekl hlavní zkoušející a vyslovil otázku. Ve Wangovi by se v té chvíli krve nedořezal. Cítil jak mu vysychá v ústech. „Co ta otázka vlastně znamená, co na ni mám odpovědět?“ v duchu pro sebe přemítal. Zrovna moc rady si nevěděl. Sice nějakou představu o zadaném tématu měl, ale nebyl si jist, zda to bude stačit. Nemohl se rozmyšlet příliš dlouho, a tak začal odpovídat. Do své řeči se vžíval čím dál víc. Začal si uvědomovat různé souvislosti, vybavoval si vše, co znal. Najednou si uvědomil, že říká něco sám od sebe. Tak trochu nevědomky. Vlastně měl

pocit, jako by z něj a za něj mluvil někdo jiný. Přistihl se, že tomu, co říká, ani příliš nerozumí. Ale mluvil, mluvil...

Bylo vidět, že i celá zkušební komise je překvapena jeho řečí. Rozpaky, zmatení, podiv nad tím, co slyšeli. Někteří, jak si později mezi sebou řekli, zpočátku ani to, co Wang Li říkal, nechápali. A to i přesto, že to byli velice uznávaní odborníci, kteří sem byli pozváni z různých koutů říše. Když Wang skončil, vyzval předsedající oba zkoušené, aby na konečné rozhodnutí vyčkali v předsálí.

Ve zkušebním sálu bylo chvíli rozpačité ticho.

„Co to ten mladík vlastně říkal?“

„Rozuměl jste tomu někdo?“

„Žádný blábol to nebyl, ale že bych všemu z toho rozuměl, to tedy ne.“

„Pojďte si to společně rozebrat,“ řekl nejstarší a velice vážený člen komise. „Jednak bychom měli být spravedliví a navíc nám vůbec neuškodí, když opět trochu provětráme svoje stárnoucí hlavy a pokusíme se porozumět tomu, s čím jsme se asi ještě nesetkali.“

Porada trvala dlouho. Oběma zkoušeným se ta doba zdála nekonečná.

„Vstupte,“ vyzval oba mladíky úředník. Slova se ujal předseda zkušební komise. „Protože Wang Li přišel s novým, neobvyklým a dosud nepoužívaným přístupem a pohledem na zadané téma, vyhlášíme jej za nejlepšího ze zkoušených. Všichni mu tímto blahopřejeme.“

Wang Li nebyl schopen slova. Jako ve snách všem poděkoval, přijal gratulaci i od Čche Menga a pořád v podivně rozechvělém stavu opustil místo, které bylo svědkem pro něj tak významné události. Musel se vzpamatovat. V duchu si opakoval vše, co vlastně řekl. Nebo spíš, co jím bylo řečeno. Musel se srovnat s tím, co si začal postupně uvědomovat. Že mluvil, ale slova to nebyla tak úplně jeho. Někdo či něco v něm mluvilo za něj. Nevědomky rozváděl to, co se naučil. Do daleko širších souvislostí, které ho zatím nikdy nenapadly. Stále nechápal, proč mu bylo pomoheno. Někým, něčím... Proč právě jemu? Nemohl na to přijít. Neměl žádné přijatelné vysvětlení. Nakonec to vzal jako rozhodnutí a zásah vyšší moci.